

Sygn. akt VI U 259/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Zofia Pawelczyk - Bik

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. S.

przeciwko (...)w W.

o zasiłek chorobowy i zwrot nienależnie pobranego świadczenia

w związku z odwołaniem J. S. od decyzji (...) w W. z dnia 25 kwietnia 2019 r. znak: (...) (nr sprawy: (...))

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. S. prawo do zasiłku chorobowego za okresy: od 13 sierpnia 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku, od 25 października 2018 roku do 7 listopada 2018 roku, od 21 listopada 2018 roku do 4 stycznia 2019 roku, od 31 stycznia 2019 roku do 6 lutego 2019 roku oraz uznaje, że J. S. nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego za okresy: od 13 sierpnia 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku, od 25 października 2018 roku do 7 listopada 2018 roku, od 21 listopada 2018 roku do 4 stycznia 2019 roku z funduszu chorobowego w kwocie 3.608,28 zł (trzy tysiące sześćset osiem złotych dwadzieścia osiem groszy).

sędzia Zofia Pawelczyk - Bik

ZARZĄDZENIE

(...)

sędzia Zofia Pawelczyk - Bik

Sygn. akt VI U 259/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2019 roku znak:(...)w W. odmówił J. S. prawa do zasiłku chorobowego za następujące okresy: od 13 sierpnia 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku, od 25 października 2018 roku do 7 listopada 2018 roku, od 21 listopada 2018 roku do 4 stycznia 2019 roku oraz od 31 stycznia 2019 roku do 6 lutego 2019 roku jednocześnie zobowiązując do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego od 13 sierpnia 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku, od 25 października 2018 roku do 7 listopada 2018 roku, od 21 listopada 2018 roku do 4 stycznia 2019 roku w kwocie 3.608,28 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że odwołujący wykorzystał okres zasiłkowy zaczynający się od dnia 31 października 2017 roku z dniem 12 sierpnia 2018 roku.

(decyzja z dnia 25 kwietnia 2019 roku – a. roku)

Od powyższej decyzji J. S. złożył odwołanie wnosząc o jej zmianę. W uzasadnieniu wskazał, że organ rentowy błędnie zakwalifikował niezdolności do pracy jako tożsame, a on sam nie prowadził organu rentowego w błąd.

(odwołanie – k. 1-1v)

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację jak w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo podał, że odwołujący leczy się od wielu lat na łuszczycowe zapalenie stawów i łuszczycę co współistniało z innymi schorzeniami.

(odpowiedź na odwołanie – k. 3-4)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący się był niezdolny do pracy w okresach:

- (...)roku z powodu ostrego zakażenia górnych dróg oddechowych (J06),
- (...)z powodu obserwacji medycznej i oceny przypadków podejrzanych o chorobę (Z03)
- (...)z powodu chorób tkanek miękkich związanych z ich używaniem, przeciążeniem i uciskiem (M70)
- od(...)roku z powodu łuszczycowej spodyloartopatii (M07,2),
- od (...)roku z powodu chorób tkanek miękkich związanych z ich używaniem, przeciążeniem i uciskiem (M70),
- od (...)z powodu chorób tkanek miękkich związanych z ich używaniem, przeciążeniem i uciskiem (M70),
- od (...)roku z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów kolanowych – gonatroza (M17),
- od (...)roku z powodu artropatii towarzyszących łuszczycy i chorobom jelit (M07),
- od (...)z powodu chorób tkanek miękkich związanych z ich używaniem, przeciążeniem i uciskiem (M70),
- od (...)roku z powodu bólu stawu (M25,5) oraz podejrzenia maziówczaka (D21,3),
- od (...) roku z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów kolanowych (M17),
- od (...)roku z powodu chorób tkanek miękkich związanych z ich używaniem, przeciążeniem i uciskiem (M70),
- od (...)roku. z powodu zapalenia kaletki maziowej barku (M75,5),
- od(...) z powodu uszkodzenia barku (M75) oraz
- od (...) roku z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów kolanowych (M17).

Schorzenia, z powodu których odwołujący się był niezdolny do pracy były spowodowane różnymi jednostkami chorobowymi. Po zakończeniu każdego zwolnienia lekarskiego odwołujący odzyskiwał zdolność do pracy. Niezdolności do pracy, które następowały później nie były związane z ostatnią niezdolnością do pracy, która ustawała.

Schorzenia związane z łuszczycą tj. łuszczycowa sponyloartoropadia i artropie towarzyszące łuszczycy były przyczynami niezdolności do pracy tylko w okresach od 6 stycznia 2018 roku do 12 stycznia 2018 roku oraz od 16 maja 2018 roku do 29 maja 2018 roku. W innych okresach schorzenia związane z łuszczycą współistniały, ale ich nasilenie nie powodowało niezdolności do pracy odwołującego się z tych powodów.

(opinia biegłego reumatologa K. W. – k. 13-14; opinia biegłego ortopedy K. K. – k. 35-35v; uzupełniająca opinia biegłego reumatologa K. W. – k. 51-53)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych sporządzonych przez reumatologa i ortopedę na podstawie badania odwołującego się oraz analizy dokumentacji medycznej. Opinie w ocenie Sądu są spójne co do ustaleń, jak i co do wniosków. Zostały wykonane przez specjalistów z dziedzin reumatologii oraz ortopedii. Wnioski w nich zawarte Sąd uznał za spójne i logiczne, a także w pełni weryfikowalne. Biegli w sposób kompleksowy ocenili stan zdrowia odwołującego się oraz poszczególne okresy niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. S. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. - Dz. U. z 2019 r. poz. 645, dalej, jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w ust. 2 wskazuje on, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z literalnego brzmienia cyt. art. 9 ww. ustawy wynika, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Przy czym wykładnia językowa prowadzi do wniosku, że doliczaniu podlegają okresy niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym.

W niniejszej sprawie podstawą do odmowy prawa do zasiłku chorobowego było ustalenie przez organ rentowy, że odwołujący się wykorzystał okres zasiłkowy z dniem 12 sierpnia 2018 roku. Sąd zasięgnął opinii biegłych – reumatologa i ortopedy, podzielił ustalenia biegłych i tym samym stanowiły one podstawę rozstrzygnięcia.

Odwołujący od 31 października 2017 roku do 6 lutego 2018 roku cierpiał na wiele schorzeń, w tym związanych z łuszczycą. Organ rentowy niezasadnie uznał, że z dniem 12 sierpnia 2018 roku u odwołującego doszło do wyczerpania okresu zasiłkowego. Należy wskazać, że dochodziło do przerywania poszczególnych niezdolności do pracy – spowodowanych zwyrodnieniami stawów kolanowych, przeciążenia tkanek miękkich, uszkodzenia stawu barkowego, zapalenia kaletki maziowej. Po każdym zwolnieniu lekarskim odwołujący się odzyskiwał zdolność do pracy, po czym stawał się znów niezdolny do pracy, jednak niezdolność do pracy dotyczyła innych chorób niż poprzednio. W okresach niezdolności do pracy niespodowodowanych przez artropatie towarzyszące łuszczyce te schorzenie współistniało, ale nie powodowało niezdolności do pracy. W ocenie Sądu samo współistnienie schorzenia przewlekłego przez okresy niezdolności z powodu innych chorób nie przesądza o tym, że dana osoba jest również niezdolna do pracy z powodu schorzenia współistniejącego. Jak wskazała biegła odwołujący się cierpi na łuszczycę od 12 lat, a schorzenia z tym związane są przewlekłe. W okresach kiedy nie był niezdolny do pracy z powodu schorzeń związanych z łuszczycą mógł być i był niezdolny do pracy z powodu innych schorzeń. Leczenie farmakologiczne u odwołującego związane z łuszczycą przynosiło efekty i powodowało ustawianie niezdolności do pracy z tego powodu.

Tak więc, odwołujący się nie wykorzystał okresu zasiłkowego z dniem 12 września 2018 roku, ponieważ poszczególne okresy niezdolności były różne od poprzednich i następnym, a okresy niezdolności do pracy nie przekraczały 182 dni. Z tego też powodu odwołujący się ma prawo do zasiłku chorobowego za następujące okresy: od 13 sierpnia 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku, od 25 października 2018 roku do 7 listopada 2018 roku, od 21 listopada 2018 roku do 4 stycznia 2019 roku oraz od 31 stycznia 2019 roku do 6 lutego 2019, gdyż te niezdolności wbrew temu

co wskazał organ rentowy nie podlegają zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego rozpoczynającego bieg w dniu 31 października 2017 roku. Nie jest zrozumiałym zaliczenie do tego samego okresu zasiłkowego niezdolności do pracy z powodu zakażenia górnych dróg oddechowych ze schorzeniami związanymi z łuszczycą. Takie wnioski wynikają z opinii biegłych ortopedy i reumatologa.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczone o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Podstawą do zobowiązania odwołującego się do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego było uznanie, że jest to świadczenie nienależnie pobrane z powodu braku prawa do zasiłku chorobowego za okres od 13 sierpnia 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku, od 25 października 2018 roku do 7 listopada 2018 roku, od 21 listopada 2018 roku do 4 stycznia 2019 roku. Jak już wskazano wyżej odwołujący ma prawo do zasiłku chorobowego za powyższy okres. Oznacza to, że świadczenie pobrane w kwocie 3.608,28 zł jest świadczeniem należnym i odwołujący nie ma obowiązku jego zwrotu.

Mając na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.